

Ordfører i denne Sag, begyndte sin Tale med at sige, at det, man skulde vogte sig for, naar man skred til en almindelig Debat om nye Skatter, var at søge efter, hvor Skylden for den Misere, i hvilken Statskassen i Øjeblikket befinder sig, ligger. Det mente den ærede Ordfører — og efter min Mening fuldkomment med Rette — vilde være ørkesløs Handling. Derimod skulde man fra alle Partiers Sider anerkende, hvad man selvfølgelig er nødt til, at Misæren er til Stede, og være medvirkende til at lukke det Hul, der i Øjeblikket er til Stede i Statskassen. Den ærede Ordfører kom her ind paa en Omtale af en Sag, hvorved han efter min Mening ramte Sømmet paa Hovedet, idet han sagde, at alene af Hensyn til, at vi stod overfor Optagelsen af et fast Statslaan, vilde en saadan Fremgangsmaade fra de forskellige Partiers Side være nødvendig. Thi uden at det var lykkedes os i Forvejen at skaffe Balance, vilde sikkert de Betingelser, paa hvilke vi skulde optage dette faste Statslaan, blive af en saadan Art, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt for den danske Stat at gaa ind paa dem. Heri har det ærede Medlem ganske utvivlsomt Ret, og heri ligger ogsaa, naar vi tale om Udsigten til at gennemføre de foreliggende Skattelovforslag, Regeringens Styrke, men jeg tør ogsaa sige, at heri ligger samtidig dens Svaghed. Det ærede Medlem udtalte endvidere, at han og hans Parti vare sikre paa, at de Veje, der gennem de nu foreliggende Forslag ere anviste fra Finansministerens Side, ere de rigtige. Jeg skal ogsaa heri give den ærede Ordfører Ret. Jeg tror ogsaa, at disse Veje ere de rigtige, men om alle Vejene ere fundne, er en anden Sag, ligeledes om Enkelthederne ere de rette, og om man har været heldig med Hensyn til det Udbytte, man mener, at hvert af de foreliggende Forslag vil give. Det skal jeg ikke indlade mig paa paa dette Tidspunkt at tale om, navnlig i Betragtning af, at vi allerede i Fjor vedtog ikke saa ganske smaa Skatter, Jernbanetakster o. s. v.

Det vilde være ret naivt at tro, at man kunde opnaa paa een Gang at udskrive et saa stort Beløb, som her er Tale om, ved ensidigt enten at gaa ad den ene eller den anden af de to Veje, der her kan være Tale om, enten ad de indirekte Skatters Vej eller ad de direkte Skatters Vej. Jeg tror, at de Partier, som mene, at man ensidig skulde gaa en af disse Veje, fastholdende, at den Opfattelse, som

de have, er den eneste rigtige, vilde komme til, dersom vi skulde naa det, der er Hensigten, at slaa af paa deres Fordringer. Nu skal jeg villig indrømme, at jeg ligesom det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), der nys havde Ordet, mener — selv om jeg ikke kan følge det ærede Medlem i hans Argumentation paa alle Omraader —, at de indirekte Skatter ere de bedste, og jeg tror, ligesom det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) forleden udtalte, at den Tid vil komme, da man her i Landet i en ikke ringe Grad vil forandre sit Syn i saa Henseende. Jeg tror navnlig, at den Tid ikke vil ligge saa uhyre fjernt, hvis det lykkes at faa vedtaget de direkte Skatter i et saadant Omfang, som her er Tale om, ja, jeg vil endogsaa sige i tilnærmelsesvis et saadant Omfang. Men selv om man har en saadan Anskuelse, kan man efter min Mening, naar man har fulgt hele Udviklingen i Skattepolitikken og hele den Kamp, som har været mellem disse to Systemer af Skatter, sige sig selv, at det vilde være ret utænkeligt at gennemføre et saa stort Skattebeløb, som der her er Tale om, uden at gaa begge Veje.

Med Hensyn til det her foreliggende Forslag om Formue- og Indtægtskat vil jeg overfor de ærede Medlemmer, som have paastaet, at den Forøgelse af Skatten, som der her er Tale om, i Virkeligheden er for intet at regne, sige, at jeg tror, de heri tage fejl. Thi naar man betragter Formue- og Indtægtskatten til Staten, gaar det ikke an at se alene paa denne, men det er en Nødvendighed at betragte den i Forbindelse med vor almindelige kommunale Beskatning, som er af en saadan Art, at der i de fleste Kommuner lignes en meget væsentlig Del, i Regelen over Halvdelen, af Kommunens Udgifter netop paa Formue og Indtægt. Man vil maaske herimod indvende, at man ikke har Formueskat til Kommunen, og det er fuldkommen rigtigt. Teoretisk set har man det ikke, men i Virkeligheden tør man nok sige, at man i Kommunen har Adgang til at ramme Formuen ganske overordentlig klækkeligt. Jeg tænker her paa, at det Kildeartstillæg, Indtægt, som stammer fra Kapital, i Kommunerne kan forhøjes med 50 pCt. foruden de Procenter, der kunne lægges paa som almindelige Forhøjelsesprocenter, og man kommer derved paa en meget virksom og virksomhedsfuld Maade til at ramme Formue og Indtægt. Og jeg maa for mit Vedkommende mene, at det her foreliggende For-